

REDACCIÓ :

Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S -et-O).

ADMINISTRACIÓ :

M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

VISCA L'ALIANÇA SINDICAL OBRERA DE CATALUNYA !

La creació de l'Aliança Sindical de Catalunya és una fita memorable en la lluita del nostre poble. Signat a l'Interior, el Pacte dels Treballadors recull els afanys de les organitzacions sindicals tradicionals de la nostra terra: ja C.N.T. i la U.G.T. a les quals s'ajunta avui la S.O.C.C., creada fa uns anys i oberta a les corrents combatives del sindicalisme cristià internacional que la reconeix com filial.

L'Aliança Obrera té un treball immens a realitzar: organitzar els treballadors i orientar la seva lluita reivindicativa, ocupar el primer lloc en el combat per la

llibertat; enquadrar els assalariats i ocupar amb ells la plaça primordial que els pertoca en la societat, la plaça que la C.N.S., al servei de l'Estat franquista i dels patrons, impedeix que els obrers ocupin des d'ara.

La lluita contra Franco i per les llibertats és només una etapa d'aquesta gran acció que ha de transformar i millorar Catalunya.

L'Aliança Sindical de Catalunya tindrà adversaris: els totalitaris de tota mena, els que volen explotar els homes o els que volen explotar els pobles.

Però l'Aliança Sindical, que agermanarà tots els treballadors que viuen a Catalunya, sigui quin sigui el lloc d'origen, té el suport de tots els assalariats, dels socialistes, dels sindicalistes, de tots els demòcrates. Tots els catalans dignes d'aquest nom formarem la pinya per defensar-la i fer-la forta. Tots ajudarem la seva obra: pel pa, per l'ensenyament dels nostres fills, per l'emancipació dels treballadors!

L'Aliança ja ha començat el seu treball. Visca l'Aliança Sindical Obrera de Catalunya!

LES HIPOTEQUES ALÇADES

La situació política espanyola, massa temps confusa, ha de clarificar-se. Durant anys, les esquerres democràtiques han hipotecat la seva pròpia política, supeditant-la a la perspectiva d'un pacte amb la dreta. La posició dels republicans i dels socialistes espanyols, tant dels de dintre com de fora, podia resumir-se en el punt essencial que devia fundar aquest acord purament tàctic: govern provisional i restabliment de llibertats.

Els comunistes, supeditats com sempre a la política internacional soviètica, que avui és d'apaigament i de coexistència, defensen la mateixa posició sota el nom de reconciliació nacional.

Les personalitats espanyoles de dreta no han reconegut mai aquest plantejament, ni el dels comunistes ni el dels anticomunistes, i demanaven simplement que les esquerres acceptessin el restabliment de la monarquia, assegurant que després podrien fer-la més democràtica. La base del raonament dels dirigents dretans és — o era — l'actitud de l'exèrcit, el qual, faria el necessari per posar un rei a condició d'evitar qual-sevol violència «activa o pasiva», una vegada els antics republicans del 1931 haguessin reconegut la seva desfeta. La monarquia restabliria les llibertats a poc a poc i així entrariem, lentament, en l'estat de dret que existeix en altres països europeus.

Els esdeveniments d'aquesta primavera han demostrat la ineficàcia d'aquest esquema polític que ha esterilitzat durant anys les nostres posicions. Les vagues de la primavera, els rebrots vaguístics recents de la Siemens i d'Astúries, han provat l'existència d'una força revolucionària, moguda per reivindicacions de caràcter social, que lluita eficaçment contra la dictadura (i obliga a canvis i modificacions, per formals que siguin) malgrat la manca d'organització que encara caracteritza l'acció sindical clandestina.

Al mateix temps — i no és casualitat — els dirigents de dreta tingueren necessitat d'afirmar la seva política. A Munich, el plantejament de Gil Robles tingué el màxim de base política al qual podia aspirar. Sense que ningú digués el contrari públicament, l'antic leader de la CEDA repetí en totes les llengües que tots els presents havien acceptat la monarquia, cosa evidentment exagerada quan es llegeixen els acords aprovats.

Ara bé, l'important d'aquesta situació fou la seva nul·litat. La reunió de Munich serveix per a demostrar que la dreta social i cristiana és incapaç d'instaurar la monarquia, àdhuc quan preté tenir el recolzament de les esquerres. Els fets demostren que l'Exèrcit, la Banca, una part de l'Església, els grans terratinents, el propi D. Juan prefe-

reixen la dictadura de Franco a la monarquia constitucional de Gil Robles.

Si no ens equivoquem a aquesta mateixa constatació arriba ara el propi interès quan afirma clarament que mentre visqui el dictador no pot esperar-se altre actitud de les classes conservadores del país. L'esquema d'abans seria doncs modificat i se'n convidaria a «democratitzar» la monarquia que aquestes classes conservadores instaurarien quan el Caudillo passés a millor vida. L'absurditat d'una semblant situació hauria de fer reflexionar a tot-hom. Fins quan anirem tolerant les successives degradacions de les posicions autènticament democràtiques?

Al nostre entendre és hora de rectificar. Per fer-ho s'imposa simplement de trobar les raons mateixes de la nostra lluita, que és ja la nostra vida. Nosaltres estem a l'exili, o lluitem a la clandestinitat, perquè volem resoldre alguns problemes fonamentals de la vida social i política peninsular: volem la llibertat de Catalunya, el restabliment de les llibertats democràtiques i un règim de justícia social; volem la reforma agrària, la nacionalització de la banca, i de les indústries-clau, la reforma de l'exèrcit, la gran transformació de l'ensenyament, la separació de l'Església i de l'Estat, la revisió d'uns acords inter-

(Passa a la pàg. 3)

¿Qui va guanyar i qui va

Aquesta trista pregunta se la fan avui les generacions espanyoles que no varen viure la gran tragèdia. La resposta sembla fàcil: un milió de morts d'un costat i de l'altre, vol dir en principi que no hi ha autèntic vencedor. La guerra fratricida hauria estat un gigantesc error històric. No l'hauria guanyat ningú; l'hauriem perdut tots plegats. I en un gest d'arrepentiment col·lectiu, les noves generacions convidaven als homes grans a oblidar la tragèdia i a enfocar un pervindre de pau i de convivència...

Aquest enfocament de nuclis ben intencionats de la joventut universitària fou fet públicament l'any 1956. No fou escoltat. Franco continuà al poder. Cada any el règim continuà festejant l'aniversari de l'holocauste. Els diaris i els polítics del règim continuen honorant « la victòria ».

Per què? Per una raó molt senzilla. La guerra civil tingué en efecte uns vencedors i uns vençuts. Els vençuts foren els treballadors, els empleats, els camperols, tots els que viuen d'un salari, les classes populars. Els vencedors foren els burgesos, els terratinents, els militars, els capellans en una paraula els rics i els seus servidors (les excepcions, dels dos costats, confirmen la regla).

Aquesta realitat és copsada pels milions de turistes que ens visiten. Com totes les grans veritats, és senzilla i un simple passeig per les viles i els pobles de la península confirma el que avui tot-hom sap.

Però el principal vencedor de la guerra civil, el que millor l'aprofità, resta més amagat. És el capital bancari, pop gigan-

tesc que es feu poderós amb la sang de les víctimes i s'engreixà després amb la suor dels supervivents. La seva principal característica és que dissimula el seu poder: no presumeix pels passeigs, ni desfila pels carrers, ni s'exhibeix a la primera plana dels diaris, com fan els generals, els bisbes i la « gente bien ». De tant en tant, a les principals places de les viles espanyoles s'alça un immens edifici, gris i tancat. Són les úniques manifestacions exteriors del capital bancari. Això és tot. Ningú no diria que és l'amo de país, però de fet és ell qui mana. Va guanyar la guerra civil i vol aprofitar d'una victòria que no li va costar cap sacrifici.

La pregunta que es fan les noves generacions espanyoles té una resposta en aquestes xifres: Qui va guanyar la guerra civil? La Banca Espanyola: heus aci el vencedor!

GUANYES DELS CONSELLS D'ADMINISTRACIO BANCARIS

Els beneficis bancaris espanyols l'any 1935 foren de 48.000.000 de ptes.

Els beneficis bancaris espanyols l'any 1960 foren de 1.868.000.000 de ptes.

El percentatge d'augment és de 3.892 %. Traduït en poder adquisitiu actual, el percentatge equival a 444 %.

Així doncs els guanys dels consells d'administració bancaris són quatre vegades i mitja superiors als guanys de l'any 1935.

GUANYES DELS ACCIONISTES BANCARIS

El dividend repartit l'any 1935 a 487.500.000 pessetes de capital fou de 7 %.

El dividend repartit l'any 1960 a 3.616.000.000 ptes de capital ha estat de 17 %.

Els guanys dels accionistes han augmentat de 243 % entre 1936 i 1960, és a dir de dues i mitja.

AUGMENT DE LES RESERVES BANCARIES ESPANYOLES

Les reserves bancàries equivalien l'any 1935 al 60 % del capital.

Les reserves bancàries equivalen l'any 1960 al 254 % del capital.

L'augment és de 423 % o sigui de quatre vegades i mitja.

GUANYES DELS BANCS ESPANYOLS EN RELACIO ALS MUNDIALS

Podria dir-se que a tot arreu del món capitalista els beneficis bancaris són enormes i semblants a Espanya. És erroni:

Benefici mig de la banca europea	
l'any 1960	20 %
Benefici mig de la banca mundial	
l'any 1960	24 %
Benefici mig de la banca espanyola	
l'any 1960	49 %

GUANYES DELS CINQ PRIMERS BANCS ESPANYOLS COMPARATS ALS CINQ PRIMERS EUROPEUS I MUNDIALS

Cinq primers bancs mundials	30 % de guanys.
Cinq primers bancs europeus	18 % »
Cinq primers bancs espanyols	58 % »

perdre la guerra civil?

(Cal fer remarcar que un sol banc americà, el Bank of America remena més diners que tota la banca espanyola plegada.)

I ara, donem els noms dels cinc tiburons de la nostra economia, veritables guanyadors de la guerra civil, com demostren les xifres:

- Banco de Bilbao,
- Banco de Vizcaya,
- Banco Central,
- Banco Español de Crédito,
- Banco Hispano-Americano.

I ELS GUANYES DELS EMPLEATS DE BANCA ?

Al costat d'aquests guanys dels consells d'administració i dels capitalistes, podríem posar-hi els guanys dels empleats. En efecte, la banca és un instrument fonamental de l'expansió econòmica, i dona molta feina als que hi treballen: els empleats.

Què han guanyat aquests, en relació a l'any 1935? Absolutament res:

Guanys dels empleats de banca calculats en poder adquisitiu entre els anys 1935-1960.

	Millora %	Perdua %
Jefe de 4 a.	—	17 %
Oficial 1	—	3 %
Oficial 2	—	7 %
Auxiliar	3 %	—
Cobrador	6 %	—
Ordenança	16 %	—
Total	25 %	27 %
Promig	8	8
Diferència entre guanys y perdes : 0.		

LA SOCIALITZACIO DE LA BANCA, POSARA LA BANCA AL SERVEI DEL PAIS, I NO —COM ARA— EL PAIS AL SERVEI DE LA BANCA.

La socialització de la Banca és una de les reivindicacions fonamentals que nosaltres defensem i defensarem. Quan l'obtindrem augmentaran els salaris dels empleats de Banca i l'aparell econòmic

socialitzat serà eficaç. Servirà l'economia del país en comptes de servir-se'n. En efecte, el quadre que reproduïm al marge mostra clarament la relació inversa que existeix entre els beneficis bancaris i el benestar del país. Estudiem-lo bé i així sabrem contestar a l'altra pregunta de la present enquesta: qui va perdre la guerra civil? Qui ha de lluitar per guanyar el dret al benestar?

LES HIPOTEQUES ALÇADES

(Vé de la pàg. 1)

nacionals vergonyosos, etc... etc...

Aquestes són les nostres raons d'existir. No en tenim d'altres.

Aspirem a resoldre aquests problemes per vies pacífiques i per això diem que les esquerres polítiques i socials estan disposades a acceptar « que la paraula sigui donada al poble » i que uns governs provisionals consultin els nostres pobles i restableixin les llibertats. Però no temem assegurar que cap d'aquests problemes no trobarà solució en una monarquia que estaria sotmesa com mai a la reacció espanyola, i que al contrari només la III República, federal i socialista, és capaç de rejuvenir una península avui decadent, obrir-se als problemes portuguesos, ésser escoltada a Europa i respectada a una Amèrica a la qual — altrament — es deixa sols l'alternativa castrista...

Les esquerres peninsulars han d'afirmar unes posicions que responguin a les necessitats del país. Cal donar al poble confiança en ell mateix, dir-li el que sap intuitivament: que tots els actes de la vida social posen de relleu l'absoluta incapacitat de l'Estat que el governa i explota — com les tràgiques inundacions del Vallès, com les lamen-

tables de Girona... — I dir-li que això pot canviar-se, que es pot obtenir més justícia social, més benestar, i que la llibertat és el mitjà per aconseguir-ho.

I al costat d'això acció, acció i acció. L'Aliança Sindical, signada recentment a l'Interior és el gran instrument de movilització popular. A Catalunya, ultra l'Aliança Sindical, existeixen les bases d'un acord polític nacional capaç de movilitzar la joventut. I Catalunya s'incorporarà plenament a l'empresa peninsular si sent compreses les seves ansies de llibertat. Car la nostra no és una llibertat per isolar-nos egoïstament, sino per ésser nosaltres mateixos i aportar el nostre esforç a l'obra comuna.

Els mesos passats han alçat hipotèques que duraven feia anys. Però també han precisat les forces del present i del pervindre: els treballadors, les classes populars, la joventut. Aquestes forces són puixants. Deuen organitzar-se i actuar. L'esforç no serà planer, però cap dictadura no s'ha canviat fàcilment. La del Caudillo està molt afeblida. Si l'oposició sap el que vol i ho diu, si actua amb decisió, la dictadura caurà. És hora de precisions i d'acció. És hora que els catalans diem el que volem, per nosaltres i per tota la península, i diem també com poden aconseguir-se els nostres objectius.

EL PODER ADQUISITIU DELS SALARIS

	Suecia	Noruega	Suïssa	Anglaterra	Irlanda	França	Islandia
5 kg. de pa	1.26	0.90	1.05	1.22	1.74	0.92	1.95
1 kg. de carn	1.33	1.28	2.18	1.80	1.75	2.57	2.10
1 kg. de peix	0.53	0.72	1.73	1.23	0.89	1.22	0.25
1 l. d'oli	0.50	0.64	0.65	0.60	0.72	1.37	1.20
1 l. de llet	0.10	0.07	0.15	0.23	0.21	0.17	0.13
10 ous	0.41	0.51	0.93	0.67	1.21	0.77	2.02
1 kg. de mongetes	0.35	0.42	0.34	1.45	0.61	0.61	0.60
10 kg. de patates	0.72	0.50	1.11	1.01	0.97	0.69	0.70
1 kg. de pomes	0.17	0.18	0.15	0.42	0.61	0.19	1.27
10 kWh d'electricitat	0.16	2.—	0.18	0.35	0.45	0.95	0.27
1 kg. de sabó	0.17	0.69	0.67	0.59	0.70	0.46	0.76
Suma	5.70	7.91	9.14 b	9.57	9.86	9.92	11.25
% en relació al poder adquisitiu espanyol	442	319	276	264	256	254	224
% de beneficis de la Banca	14	22	13	17	—	16	—

EUROPEUS I ELS GUANYES BANCARIS

Alemania	Belgica	Holanda	Finlandia	Hongria	Turquia	Italia	Austria	Checos.	Grecia	Portugal	Espanya
2.29	1.37	1.62	2.56	1.61	1.39	2.34	4.29	2.39	2.12	2.63	2.79
2.32	3.57	4.92	2.68	2.42	2.27	4.67	4.17	5.30	3.43	4.19	5.30
1.00	2.82	0.80	0.61	2.14	3.20	2.41	3.42	3.20	2.93	3.20	3.20
0.78	1.07	1.24	1.66	2.68	2.09	1.89	1.23	3.37	2.41	2.43	2.66
0.18	0.24	0.20	0.22	0.38	0.57	0.40	0.29	0.93	0.60	0.55	0.50
0.95	0.92	1.00	0.98	1.93	1.15	1.51	1.65	1.99	2.25	1.87	2.44
0.56	0.55	0.40	0.49	0.73	1.03	0.91	1.05	0.58	1.75	1.05	1.45
0.91	0.80	1.18	0.97	1.61	1.75	1.60	1.45	0.82	3.28	2.32	2.84
0.39	0.35	0.30	0.49	0.42	0.75	0.56	0.66	0.39	0.52	2.06	0.75
1.21	1.18	1.00	0.55	0.53	1.99	1.77	0.75	0.98	2.15	3.09	2.—
0.96	0.36	0.78	3.92	2.20	1.88	0.94	1.34	0.95	1.43	1.15	1.29
11.55	13.23	13.23	15.13	16.65	18.07	19.00	20.30	20.30	22.87	24.54	25.22
220	190	188	167	150	138	133	124	124	110	103	100
31	20	16	24	—	14	36	30	—	17	21	49

« S. O. S. CATALOGNE »

Per M. SERRA I MORET

Aquella mànega d'aigua que en la nit del 25 de setembre va bolcar-se damunt del Vallès occidental i amb espetec de llamps i trons va omplir les torreneres emportant-se barracots, cases, magatzems i fàbriques i fent mig miler de morts va tenir la virtut de desvetllar el geni polític de la dictadura tan experta en l'art de la mendicitat i donar-li les aparences de sol·licitud i de tendresa envers una Catalunya mig esborrada del mapa, víctima no pas dels trasbalsos meteorològics sino de la brutalitat i servició de la barbàrie franquista. El món europeu del nostre veïnat va sentir el fals crit d'angoixa i es va creure que era Catalunya la que demanava socors i homes eminents com el general De Gaulle i el papa Joan XXIII van voler enviar el seu òbol simbòlic a l'affligida família catalana. Hauríem de dir com deien els nostres avis : Grans mercès !

El drama, però, era tot un altre. El drama era veure el capità general i cap del govern franquista Muñoz Grandes passejant-se en mig de les ruïnes i fent-se aplaudir pels soldats i els badocs i resultant segons la premsa oficial el hombre más popular de Cataluña. El drama devenia tragèdia amb la solemne vinguda del «Caudillo», la festa obligatòria i la pomposa cerimònia a la Catedral de Barcelona i la modesta pregària dels difunts. Sort que la Providència ho prevení tot i va il·luminar a Franco fent-li suspendre tots els actes de commemoració del Dia del Caudillo i decretant dia de dolor per tota Espanya el primer d'octubre, l'aniversari de la seva accésio al poder absolut.

Pel demés, la subscripció obligatòria va donar dos cents milions de pessetes, xifra suficient pels primers auxilis als damnificats i la promesa d'un ajut oficial per a la reconstrucció de cases i fàbriques demolides. Promesses que tot-hom sap que no es compliran car l'únic que es compleix a l'Espanya franquista són les sentències de mort o d'anys de presidi. Les pèrdues es calculen en tres mil milions de pessetes, xifra im-

ponent però difícilment computable car les ponderacions són sempre aleatòries — com la renda nacional per exemple — i tenen per punt de referència la vitalitat i activitat social dels pobles i no la valoració relativa dels béns creats o destruïts. Si els pobles que sofreixen calamitats sovinteres com el Japó posem pel cas — terratremols, tifons, inundacions i maregasses gegantines — haguessin de calcular les pèrdues en béns i vides humanes en llur moneda corrent — molt més sòlida que la pesseta — semblaria que han perdut les reserves i el rebost i en canvi es refan en quatre dies i ni tan sols registren l'accident. Però les bombes d'Hiroshima i Nagasaki si que les registren, no solament pels dos cents mil morts que causaren i les conseqüències horribles que tingueren sino perquè era una calamitat deliberada i voluntària, d'aquelles que una humanitat racional i civilitzada podria estalviar-se sense fer mèrits extraordinaris i fins sense sortir-se del comportament normal de l'animal vertebrat.

I això és el que pot rumiar Catalunya en aquesta hora de prova i de passatjera angoixa. Quan l'onada de bestialitat va desfermar-se pel juliol del 1936 començava la destrucció sistemàtica de Catalunya i durant tres anys de guerra les pèrdues de cada dia en béns materials i vides humanes eren superiors a les sofertes per les inundacions de setembre. I quan la lluita es cloïa amb el nostre anorreament, en comptes de la pau i el repòs començava la tanda de crims, assassinats, execucions, depredacions i humiliacions que encara dura. Si haguessim de calcular les pèrdues en aquest quart de segle no trobaríem xifres que responguessin als fets ni ponderacions de referència amb els valors materials comptables. S'entén més bé amb el DELENDÀ EST CATALONIA que sentenciava el tribunal de Burgos i que

s'esmerça a extirpar les arrels, el geni, la llengua, les institucions, les tradicions i fins la vida mateixa dels catalans.

Les inundacions del Vallès han estat el gran truc polític del franquisme, una blanca mortalla posada sobre el cos llatzerat i paralític de la nostra terra i del nostre poble víctimes del genocidi dels temps moderns. I el fals entendiment del règim criminal que regeix Espanya i la grotesca comèdia de la catedral de Barcelona són una postrema ofensa a la Catalunya autèntica que mai no es voldrà incorporar al gremi dels senyors captaïres que alternen llurs pobres energies entre el matar i el pidolar miserablement.

El que ens reca és que es trobessin cent mil eunucs per a fer públic en la farsa i que hi haguessin aplaudiments i xiulets en un espectacle que podia refredar-se tot sol. Car de la Catalunya real i veritable mai no en podrà venir l'oblit ni el perdó i molt menys aquesta inhumana indiferència que alguns pseudo intel·lectuals simulen per tal de protegir llur bandarrisme i perversitat digne d'un iman de l'Àrabia històrica. Per cert, i val la pena d'anotar la coincidència, que la tràgica nit del 25 de Setembre va coincidir amb la sublevació del poble yemenita i l'enderrocament de la tirania subfeudal de Sanaa, d'aquell Yemen que és l'Espanya d'Orient amb l'avantatge que hi ha un general capaç de deslliurar el poble en comptes d'asservir-lo i castigar-lo. Hom arribaria a dir : Qui pogués ésser al Yemen amb inundacions o sense !

El procés contra els Socialistes de l'Interior

DELS 13 DE BARCELONA.
12 SON ACUSATS D'ORGANITZAR
EL M.S.C. I LA U.G.T.
DE CATALUNYA

El procés contra els 51 socialistes de l'Interior s'ha aplaçat: els treballadors i intel·lectuals encartats hauran de continuar anant a signar cada dia a la Comissaria, sense poder moure's del lloc on viuen. Vergonyes del franquisme !

Recordem que dels 13 de Barcelona, 12 són acusats de reorganitzar el M.S.C. — i no pas el P.S.O.E., com diu «El Socialista» de l'exili. Afortunadament tant a l'Interior com a l'Estranger tots els socialistes i tots els democràtes saben a què atènyer-se.

Tots aquests companys tenen la nostra iraterna amistat; tots els acusats, del P.S.O.E. o del M.S.C., poden estar segurs de la nostra voluntat de continuar la lluita dels homes i dels pobles !

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA

QUI ES RESPONSABLE ?

Es cert o no que les víctimes vivien en barraques construïdes de qualsevol manera, en terres abandonades, exposades de senpre a les rierades? Qui és responsable ?

Es cert o no que, a les vuit del vespre, a la primera tamborinada, Tarrassa, Rubí, Ripollet, es quedaren sense llum i sense comunicacions i que fins molt més tard no es varen organitzar els primers socors, gràcies a la decisió del poble ? Qui és responsable ?

Es cert o no que el desastrós estat de les carreteres, dels ponts; l'inexistència de canalitzacions i de defenses a les voreres dels rius perillosos són característiques de les nostres contrades sota el franquisme ? Qui és responsable ?

Ciudadans ! En règim democràtic, els responsables són els homes que el poble ha elegit i que han de complir el deure !

En règim de dictadura, després de 25 anys de poder absolut, el responsable és el Dictador, que ningú no ha elegit ! Els responsables són els lacais incapaçs d'un règim que no més sap oprimir i explotar el poble !

Ciudadans ! Els responsables serem tots nosaltres si continuem tolerant aquestes vergonyes !